

LEBRIS | We know
MIHAI ILIESCU books

**SCRIITORUL
TENEURELOR**

LETRAS
Promovăm autorii români

Ipostazele răzbunării în romanul Scriitorul tenebrelor.....	7
CAPITOLUL I	11
CAPITOLUL AL II-LEA.....	14
CAPITOLUL AL III-LEA	27
CAPITOLUL AL IV-LEA	37
CAPITOLUL AL V-LEA	53
CAPITOLUL AL VI-LEA	74
CAPITOLUL AL VII-LEA.....	90
CAPITOLUL AL VIII-LEA	101
CAPITOLUL AL IX-LEA	111
CAPITOLUL AL X-LEA	126
CAPITOLUL AL XI-LEA	148
CAPITOLUL AL XII-LEA.....	165
CAPITOLUL AL XIII-LEA	177
CAPITOLUL AL XIV-LEA	192
CAPITOLUL AL XV-LEA	216
CAPITOLUL AL XVI-LEA	234
CAPITOLUL AL XVII-LEA.....	247
CAPITOLUL AL XVIII-LEA	263
EPILOG.....	269

Marcel Ivan scoase ultima pagină din imprimanta calculatorului și o privi cu atenție. Dădu încet din cap, în semn de aprobare. Era mulțumit de manuscris, mai ales că se încadrase în marja de timp impusă de editură. Acest lucru îi asigura publicarea noului său roman în cele mai bune condiții, cu o bonificație pe măsură.

Deși îl numise „Mercenarul adevărului”, urma să ia decizia finală în ceea ce privește numele cărții, împreună cu editorul său. Însă până atunci „Mercenarul adevărului” i se părea un nume potrivit pentru ultimul său roman.

Se ridică de la birou și se îndreptă spre fereastra larg deschisă. Aerul primăvărat, care pătrundea în mica încăpere de la mansardă, îi făcea bine și își aprinse o țigară, din care trase cu voluptate. Jarul de la capătul aprins topi hârtia subțire în care era înfășurat tutunul. Fumul expirat, cu miros puternic de nicotină, îi învăluia pentru moment chipul îmbătrânit. Schiță un surâs din gura liniară cu buzele aproape inexistente.

Cel puțin în acest moment, avea să fie ultimul său roman. Își onorase obligațiile față de editură și se decisese, în pofida succesului avut cu romanele sale horror, să renunțe la scris. Lumea tenebroasă, imaginată și zugrăvită atât de meticulos și exact în cărțile sale, îl sleise de puteri. Uneori nu mai făcea diferența între lumea reală, în care își ducea viața de romancier, și lumea imaginară, în care trăiau personajele sale macabre.

Avea să predea manuscrisul „Mercenarului” și să semneze contractul de publicare. Urmau apariția și lansarea cărții la una

dintre librăriile cu care editura colabora. La început îi făcuse plăcere de fiecare dată când semna autografe pe creațiile sale, mai ales când anumiți oameni îi spuneau că îi adoră cărțile. Atunci simțea că munca sa nu fusese în zadar, că din imaginația sa, ce-i drept, morbidă, ieșise ceva care plăcuse semenilor săi. Pe Marcel nu îl deranja că un segment destul de limitat de cititori îi apreciau cărțile, considerate prea dure. Era mulțumit că avea publicul său.

Dar nu fusese așa întotdeauna. A durat ceva până să se bucure de popularitate și de recunoașterea talentului său scriitoricesc. Bărbatul, care se apucase de scris la o vârstă destul de înaintată, își aminti de primul său roman, „Exorcistul”. Fusese refuzat de cele mai multe edituri și aproape că aruncase manuscrisul în foc. *„Vă mulțumim pentru trimiterea manuscrisului și interesul arătat în a vă alătura echipei noastre de scriitori. După evaluarea lucrării, cu părere de rău, decizia noastră este de a nu merge mai departe cu publicarea operei dumneavoastră”*. Așa sunau majoritatea răspunsurilor, asta în cazul în care editurile se osteneau să îi răspundă. Până în ziua în care primise un răspuns favorabil din partea unei edituri care promova stilul thriller și horror și le dădea o șansă și scriitorilor debutanți. Decizia de a-i publica romanul de debut fusese inspirată, vânzările fuseseră neașteptate și cererea impusese scoaterea pe piață a încă două tiraje din „Exorcistul”.

Bineînțeles că primise recenzii negative din partea criticilor, care considerau că este prea multă violență și morbidity în scrierile sale, însă romancierul își găsisse publicul fidel. Și așa apăruseră încă trei romane, toate scrise în aceeași manieră, dură și macabră. „Câinele” și „Transplant de creier” își făcuseră

loc între primul și cel din urmă roman, al cărui manuscris tocmai îl terminase.

Contractul cu editura era pentru predarea a cinci romane, însă scriitorul era gata să renunțe la o parte din banii pe care trebuia să-i primească pentru „Mercenar”. Doar că în actul întocmit cu editura era obligat să îl scrie și pe cel de-al cincilea. Spera să ajungă la o înțelegere amiabilă cu editorul său, chiar cu promisiunea că, odată și odată, va scrie și ultimul roman.

Ce știa sigur, iar întregul său corp îi transmitea semnale prin toate celulele, era că avea nevoie de o pauză lungă. Dorea să meargă într-un loc liniștit, poate la o pensiune izolată la munte, poate la malul mării, ca să uite de toate nenorocirile pe care mintea lui le scornise în ultimii cinci-șase ani.

Alarma ceasului a început să sune intermitent, sincronizându-se cu pâlpâiturile cifrelor roșii afișate pe ecran. Arătau ora patru dimineța.

Sebastian Karoly a întins mâna spre noptieră și a oprit soneria, camera devenind la fel de tăcută ca înainte să înceapă ea să sune. Tânărul ofițer de poliție s-a așezat pe marginea patului și a zăbovit câteva secunde, cu mâinile pe genunchi.

Bâjbâind prin întunericul din dormitor, a tras draperia ferestrei și a deschis geamul, permițând aerului curat și rece să intre în cameră. Era mijlocul lui octombrie, iar dimineța se simțea din plin răcoarea nopților de toamnă. Afară, noaptea încă se afla în drepturile sale, liniștea și întunericul dominând ora matinală. Norii care acopereau cerul nu lăseau să treacă lumina stelelor și a astrului nopții spre Pământ.

Sebi a pus la fiert cafeaua în cafetiera din bucătărie și s-a îndreptat spre baia aflată lângă dormitor. Și-a spălat fața cu apa rece de la robinet. Cu apa șiroindu-i pe față, s-a uitat în oglindă. A văzut chipul unui om mai îmbătrânit decât în urmă cu aproape doi ani, care trecuseră de când Peruchierul îi scăpase printre degete. Privirea nu i se schimbase, era la fel de hotărâtă ca atunci când îl vâna pe ferocele criminal în serie. Ghiocci de fire de păr albe îi înmuguriseră pe la tâmple și riduri de laba-gâștei îi apăruseră la colțul ochilor.

Deși salvarea lui Alexandru Dragu din beciul unde Petru Man îl ținuse captiv fusese un succes, Sebi nu se obișnuise cu gândul că eșuase în acțiunea de prindere a celui mai căutat

criminal în serie. Pentru el, Petru Man era mai degrabă un eșec decât succesul pe care îl trâmbițase mass-media la vremea respectivă. De când lucra la Serviciul Omoruri, Peruchierul fusese singurul criminal pe care nu reușise să pună mâna. Se simțea ca agentul FBI Clarice Starling, din romanul său preferat, „Tăcerea mieilor”, scris de Thomas Harris, după ce Hannibal Lecter evadase din custodia poliției.

Își amintea cu acuratețe și acum vorbele Adelei Marinescu, șefa serviciului, la conferința de presă ce a urmat eliberării ostaticului: *„Eforturile echipei de investigatori, compusă din procurorul criminalistă Vlad Irina și inspectorul de poliție Sebastian Karoly, au dus la identificarea criminalului în serie Petru Man. Astfel a fost elucidat și cazul din urmă cu cincisprezece ani, când același individ l-a ucis cu sânge rece, în locuința din Pipera, pe interlopul italian Carlo Abruzzi. Petru Man se află pe lista celor mai căutați infractori români și semnamentele sale se regăsesc la fiecare terminal al polițiilor de frontieră din Europa și întreaga lume”*.

Timpul scurs de la acele evenimente pline de acțiune, nopți nedormite și idei puse cap la cap nu atenuase cu nimic dorința inspectorului principal de poliție Sebastian Karoly de a-l aduce în fața instanței pe Peruchier. Primise toate onorurile cuvenite, o înaintare în grad și propunerea de a prelua șefia unei secții de poliție din București. Refuzase cu amabilitate, spunând că se făcuse polițist ca să prindă criminali, nu să se afunde în birocrăția și hârțogăria muncii manageriale.

După renumitul caz care ținuse pe jar întreaga Poliție, își luase concediu de odihnă o lună, recuperând, în orașul său natal, toate nopțile nedormite. Spre bucuria mamei sale,

Ecaterina, și a bunicului Ianoș. Ca un făcut, când se ducea în vizită în locurile natale, tatăl său se afla pe platforma maritimă din Marea Nordului. Sebi se limita să vorbească pe Skype cu el, străduindu-se să își ascundă dorul. Ca polițist era un dur, însă în viața de zi cu zi, mai ales când se afla cu familia sa, Sebi devenea același om sentimental. Primele zile nu se dăduse jos din pat decât ca să mănânce sau să iasă câteva ore la aer, în curtea casei.

Plecarea șefei sale, Adela Marinescu, Crăiasa, cum o numeau uneori subordonații, la catedra Facultății de Drept din cadrul Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, îl întristase.

În ultima zi la șefia serviciului, Adela l-a luat deoparte și i-a spus, înmuindu-i astfel tristețea despărțirii: *„Sebi, cincisprezece ani la Omoruri sunt de ajuns, trebuie să las locul altcuiva mai tânăr și mai motivat. Trebuie să las în urmă munca operativă și să mă îndrept spre cea didactică. Vreau cu experiența mea să deschid mințile averse de cunoaștere și dreptate ale tinerilor aspiranți la această frumoasă profesie. Știi că ai susținerea mea necondiționată. Am făcut o echipă bună împreună”*.

S-a despărțit cu lacrimi în ochi de Crăiasă.

Polițistul s-a bărbierit fără grabă și apoi și-a atins cu mâna pielea feței, netezită de aparatul de ras. Își luase câteva zile libere și dorea să ajungă la Brezoi, pentru a-l vizita pe colegul și prietenul său din Academie Mirel Ghica.

Avea de gând să meargă și la schitul Pahomie, ca să îl întâlnească pe starețul Visarion. Prin Alexandru Dragu, ultima victimă a lui Petru Man, îl cunoscuse pe bătrânul slujitor al Domnului, care prinsese drag de tânărul polițist.

„*Lucrarea Domnului a fost desăvârșită atunci când l-ai salvat din mâinile criminalului pe acest suflet pierdut*”, îi spusese starețul schitului atunci când îl văzuse pentru prima dată. Sebi dorea să stea de vorbă cu bătrânul călugăr și din alte motive. De câteva zile lucra la un caz neobișnuit, care îl punea pe gânduri. Un preot respectabil, paroh la o biserică din București, fusese ucis chiar în lăcașul de cult pe care îl păstorea cu har și devotament.

Preotul Ion Iudescu fusese răstignit în altarul bisericii, pe o cruce întoarsă, cu capul în jos. Criminalul îi înfipsese un crucifix în inimă.

Tânărul polițist participase la cercetare și, în ciuda sutelor de crime pe care le văzuse de-a lungul timpului, fusese îngrozit la vederea cadavrului. Modul în care fusese omorât preotul transmitea ceva, ce polițistul spera să obțină din discuția cu starețul schitului din Munții Căpățâni.

Criminaliștii își dăduseră toată silința pentru adunarea probelor, dar în afară de niște scame de țesătură ridicate de pe muchia crucii de care fusese răstignit bietul preot, nu prelevaseră nimic. Sistemul de supraveghere video fusese scos din funcțiune și camerele rămăseseră oarbe pe parcursul comiterii crimei.

Sebi se gândise că ucigașul ar putea fi un obișnuit al bisericii, fiindcă știuse să oprească sistemul video. Petrecuse ore întregi vizionând înregistrările de la slujbe, însă nu găsisese nimic folositor în anchetă. Apoi discutase cu familia și cu apropiații victimei, cu superiorii părintelui din ierarhia bisericească. Toți au spus la unison că preotul Iudescu fusese un om

excepțional și un fidel slujitor al lui Dumnezeu și se arătaseră oripilați de crima abominabilă.

Polițistul, dat fiind faptul cum fusese găsită victima, se gândise la o crimă ritualică, săvârșită de un cult satanic. „*Dar pe cine deranjase în asemenea mod încât să crucifice un om așa blând, ca părintele Iudescu?*”

De la o vreme, ancheta bătea pasul pe loc și acest lucru îl neliniștea pe Sebi. Așa că se gândi la starețul Visarion, poate reușea acesta să-i deslușească mobilul crimei.

Sebi și-a aruncat câteva tricouri, o pijama și lenjerie pentru câteva zile în geanta de voiaj. S-a îmbrăcat cu blugii și o bluză neagră din bumbac, peste care și-a luat geaca de fâș și a plecat grăbit din apartament.

Reușise să facă un împrumut la bancă, cu avansul primit de la părinți, și cumpărase un apartament cu două camere în zona de est a orașului, unde se construiseră mai multe ansambluri de locuințe. Ducea dorul camerei de cămin, însă trebuia să se așeze la casa lui.

După cazul „Peruchierul”, viața lui amoroasă nu se schimbase cine știe ce. Avusese o relație cu o jurnalistă, care se ținuse de capul lui, în dorința de a afla detalii despre celebrul criminal. Relația nu durase prea mult, fiindcă femeia fusese mai mult interesată de criminal decât de el.

Irina Vlad, proculoarea și colega sa pe parcursul investigației, se transferase la DIICOT și relațiile dintre ei se răciseră oarecum. Semieșecul neprinderii lui Petru Man își lăsase amprenta și asupra tinerei proculoare, Irina dorind la fel de mult ca Sebi să îl aducă pe criminal în fața justiției.

Discutau din când în când, îndeosebi lucruri profesionale, și se sunau în preajma sărbătorilor, ca să își ureze toate cele bune. La cam atât se rezuma relația dintre ei în acel moment.

Sebi a pornit motorul Fordului său și a demarat încet, pe aleea dintre blocuri, spre Bulevardul Camil Ressu. Primii oameni care se îndreptau spre serviciu așteptau autobuzele și tramvaiele în stații. Zăngănitul lor pe șinele vechi nu s-a lăsat mult așteptat.

Sirena unei salvări s-a auzit în intersecție și Sebi a frânat pentru a-i face loc să treacă. Orașul se trezea la viață.

*

Bărbatul îmbrăcat în pelerina de camuflaj cu nuanțe de kaki semăna cu un soldat de la trupele speciale. Oprise camera de filmat și stătea neclintit în ploaia torențială. Privirea dură și cenușie precum cerul era îndreptată spre omul chircit la picioarele sale. În chinurile morții, acesta se ghemuise, în încercarea disperată de a scăpa din colții feroși ai câinelui. Sângele îi șiroia din gât, unde mușcătura fatală îi strivise laringele și lăsase în urmă o gaură odioasă, amestecându-se cu ploaia care spăla dalele de ciment. Sângele roșu devenea mai deschis la culoare sub acțiunea aversei venite din înaltul cerului.

Câinele își privea stăpânul cu ochii mari și recunoscători. Acea privire pe care doar câinii o au. Dădea vesel din ciotul de coadă, bucuros că i-a îndeplinit porunca. Avea sângele victimei pe botul lung și negru.

Bărbatul soldat a scos pistolul și a privit prietenul patrupe pentru ultima dată. Apoi s-a auzit o bubuitură ca un tunet și

câinele a căzut lângă victima sa. Sângele lui s-a amestecat cu al omului ucis și ambele cu ploaia care curgea neconținut. Ochii blânzi ai patrupedului, acum reci și lipsiți de viață, priveau spre cel care îl îngrijise. Câinii nu se supără niciodată pe stăpânii lor.

O lacrimă s-a scurs de pe obrazul biciuit de ploaie al bărbatului: „*Adio, prieten drag. O să te îngrop când se va opri ploaia*”.

Bărbatul a intrat în casă și și-a scos pelerina. A așezat-o meticolos la uscat, pe un suport, în apropierea unei sobe de fontă în care sfârâiau câțiva butuci. Flăcările vii l-au mai relaxat pe tipul solid, trecut bine de 60 de ani, cu chipul dur, barba proeminentă, gura liniară, fără buze, și ochi cenușii.

Soldatul și-a turnat whisky într-un pahar cu fundul gros și a urcat la mansardă, de fapt, într-un pod mai înalt. A deschis ușa singurei camere și a pășit în încăperea aflată în semiîntuneric. Cenușiul cerului făcea camera și mai întunecată.

—De ce ai împușcat câinele? întrebă Marcel Ivan, care stătea la micul birou din lemn de lângă fereastră.

—Vrei și tu unul? i-a răspuns soldatul, cu altă întrebare, arătând spre paharul pe jumătate gol.

—Poate mai târziu. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Bărbatul masiv se așeză pe patul din fața biroului și dădu pe gât băutura cafenie. Părea că se află singur în mica odaie, doar cu gândurile sale, și nu îl băgă în seamă pe musafirul său.